

DE POORTWERELD
BOEK EEN: DE STORM

Leesexemplaar

De Poortwereld
Boek 1: De storm
Luc Descamps
Met illustraties van Rik Willemen

Vanaf 11 jaar

© 2017, Luc Descamps en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
(www.pelckmansuitgevers.be, Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België)

Eerste druk: september 2015
Tweede druk: mei 2017

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2017/7104/88
ISBN 978 94 6131 751 3
NUR 283

www.lucdescamps.be

vanhalewyck.be

[vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

LUC DESCAMPS

Met illustraties van RIK WILLEMEN

DE POORTWERELD

DE STORM

Van Halewyck

Een felle bliksemflits zette het bos heel even in een spookachtig, wit licht. Nauwelijks een tel later leek het alsof de hemel openbarstte. Een enorme donderslag deed de grond daveren en de bomen schudden. Het kleine meisje verloor haar evenwicht en viel languit voorover. Ze slaakte een kreet van pijn. Haar moeder, een jonge vrouw met lange, blonde haren, greep haar bij de arm en wilde haar overeind trekken.

'We moeten verder, Zaneta!' riep ze.

Het meisje gilte het uit van de pijn: 'Ik kan niet, mama. Mijn voet!'

Het leek alsof de hemel al zijn sluizen in één keer opzette. De regen gutste met bakken naar beneden. De moeder van het meisje hurkte neer en betastte de snel opzwellende enkel.

'Goor,' zei ze. 'Draag haar. Ze kan niet meer lopen.'

Goor was een enorme kerel. Hij was pas zeventien, maar hij mat ruim twee meter en was sterk als een os. Hij tilde het kleine meisje op alsof ze een veertje was.

'Gaaf het nog, Thiam?' vroeg de moeder bezorgd aan haar zoon. Haar lange haren hingen inmiddels in klitten over haar gezicht. Ze probeerde haar angst te verbergen.

'Maak je geen zorgen, mama,' hijgde de jongen moedig. 'Ik ben nog niet moe.'

Thiam was zeven, een jaar ouder dan zijn zus. Ze hadden geen vader en Goor was geen echte familie, dus vond hij het heel logisch dat hij de sterke man moest zijn. Zijn moeder streek even over zijn natte, donkere haren en pakte zijn hand vast.

'Flinke man van me. Kom, we moeten verder.'

Ze begonnen opnieuw te rennen, maar Thiam trok zijn hand los.

Hij voelde zich te groot om door zijn moeder bij de hand genomen te worden, ook al dreigde er groot gevaar. Met zijn lange benen nam Goor al gauw een paar meter voorsprong, maar hij stopte nu en dan om Aruna en Thiam te laten bijbenen. De kleine Zaneta klampte zich stevig vast aan zijn nek, alsof ze van plan was hem nooit meer los te laten. Aruna keek angstig over haar schouder, maar het regende zo hard en het was zo donker dat ze helemaal niets zag. Ze kon niet zien of ze gevolgd werden, maar ze had haar ogen niet nodig om te weten dat het gevaar vlakbij was. Ze moest haar kinderen in veiligheid brengen, dat was het enige waar ze aan kon denken. Opnieuw verlichtte een felle bliksemflits de omgeving. Te laat zag Aruna de uitstekende boomwortel en ze struikelde. Door de hevige donderslag die volgde, hoorde Goor niet dat ze gilte, maar Thiam bleef staan om zijn moeder te helpen.

‘Nee, ren, Thiam! Ik kom wel!’ riep ze.

Aruna keek angstig achterom, maar zag niets. Toch had ze het gevoel dat ze een hete adem in haar nek voelde. Aruna kwam overeind en wreef over haar pijnlijke knie. Haar lange jurk hing vol slijk. Ze gooide de angst van zich af en zette het opnieuw op een lopen. Haar kinderen en Goor waren al opgeslokt door het donker, maar ze wist welke richting ze uit moest. De Poort trok aan haar alsof hij een magnetische kracht bezat. Toen ze zelf nog een meisje was, had haar moeder haar over de Poort verteld. Aruna had het vreemd gevonden dat ze er niets over mocht zeggen tegen haar zus, maar ze had haar moeder gehoorzaamd zoals ze dat altijd deed. Ze had niet dat opstandige van haar zus. Nu begreep Aruna waarom ze de Poort geheim had moeten houden. Hij vormde hun enige kans. Hijgend rende ze verder, haar doorweekte rokken zo goed mogelijk optrekkend om niet opnieuw te struikelen. Bij het licht van de volgende bliksemflits zag ze Goor een twintigtal meter voor zich uitlopen. Ze moest hem

inhalen, want ze mochten de Poort niet voorbij lopen. Maar waar was Thiam? Voor ze hem kon zien was het licht alweer weg.

‘Thiam!’ riep ze luid, maar het geluid van de donder overstemde haar stem. ‘Thiam!’

Ze had geen idee of de jongen haar hoorde. Het gedruis van de regen was het enige geluid dat tot haar doordrong. Angst begon haar keel dicht te knijpen.

‘Goor! Wacht! Thiam!’

Luid de naam van haar zoon roepend, rende ze verder. Ze botste bijna op Goor, die was blijven staan.

‘Waar is Thiam? Is hij niet bij jou?’

Goor schudde zijn hoofd.

‘Heb jij je broer gezien, Zaneta?’

Het meisje keek haar angstig aan. Ze zag dat haar moeder in paniek was en moest moeite doen om niet te huilen. Koortsachtig begon Aruna na te denken. Ze waren vlakbij en hadden niet veel tijd meer. De Poort zou maar bereikbaar blijven zolang de storm woedde.

‘Kom mee!’ riep ze en ze trok Goor mee bij zijn arm. Na honderd meter bleef ze staan. Een bliksemflits verlichtte de omgeving, maar ze zag alleen bomen, van Thiam geen spoor. Ze telde de seconden tot de donderslag: vijf. Hun tijd raakte op. Paniek overviel haar.

‘Goor, ga Thiam zoeken. Haast je. En kom dan terug naar deze plaats.’

De jonge reus zette Zaneta voorzichtig op de grond en rende met grote passen terug in de richting vanwaar ze gekomen waren.

‘Heeft ze Thiam gepakt, mama?’ vroeg Zaneta bang.

‘Goor vindt hem wel,’ antwoordde haar moeder, maar vanbinnen greep de angst als een klauw naar haar hart. Het was alsof de regen alle hoop wegspoelde. Ze bracht haar vuist naar haar mond en beet angstig op haar knokkels. Hij zou te laat komen, dat voelde ze gewoon.

Weer een bliksemflits. Deze keer kon ze tot acht tellen voor de donder kwam. Het onweer begon af te drijven. Ze moest handelen, anders waren ze allemaal verloren.

‘Goor!’ Tranen vermengden zich met de regen die over haar gezicht stroomde terwijl ze Goor terugriep. ‘Goor! Kom terug!’

Ze wist niet of hij haar had gehoord, maar ze kon niet meer wachten. Zichzelf bedwingend om niet in snikken uit te barsten, spreidde ze haar armen hoog in de lucht. Ze slikte. Dit moest ze goed doen. Net toen ze haar mond opende, kwam Goor aan. Ze liet haar armen zakken en keek hem hoopvol aan, maar hij schudde spijtig zijn hoofd. Aruna keek naar haar dochtertje. Als ze nu niet handelde, zou ze ook haar tweede kind verliezen. Opnieuw spreidde ze haar armen en ze zoog de lucht naar binnen. Haar stem klonk krachtig en leek het gedruis van de storm te verjagen toen ze de woorden uitsprak die haar moeder haar had geleerd.

‘KÁN TIYOPA MAKHÁ OTHÁNKAYA OKÁGA K’Ú WICHÁSA AKÁNTVLA THÍPI!’

Een gerommel dat leek op een verre donder zwol aan en werd steeds luider tot het geraas van de storm erbij verstomde. Voor Aruna’s voeten schoten felle lichtflitsen uit de grond die de omgeving in een verblindend wit licht zetten. Zaneta en Goor sloegen hun handen beschermend voor hun ogen en de grote man deed een paar passen achteruit. Het licht werd minder fel en verdween bijna volledig. In de plaats ervan verscheen uit het niets een grote poort waar zo-even nog bomen hadden gestaan. Aruna tilde Zaneta op en wenkte Goor, die met grote ogen keek naar het wonder dat zich voor zijn ogen voltrok.

‘Kom,’ zei Aruna. ‘We moeten snel zijn.’

Ze keek nog even over haar schouder, hoewel ze niet verwachtte Thiam nog te zien. Ze wist dat ze een groot stuk van zichzelf achterliet. Nooit zou ze nog gelukkig kunnen zijn. Haar hart brak toen ze onder de Poort doorliep.

na makhá othankaya okága kú
wichása akantula thipi!

1

‘EET JE BORD LEEG, NINA.’

‘Ik heb geen trek.’

Nina schoof een stukje wortel heen en weer op haar bord. Worteltjes waren sowieso niet haar lievelingskost, maar dat was niet de echte reden waarom ze geen eetlust had. Ze miste haar moeder zo hard dat het pijn deed. Morgen zou ze jarig zijn geweest. Vijfendertig zou ze zijn geworden, reden genoeg om een mooi feestje te bouwen, had mams gezegd. Wist zij veel dat ze vijf maanden voor haar verjaardag met haar fiets onder een vrachtwagen terecht zou komen. Sindsdien weigerde Nina te fietsen. Nooit in haar leven zou ze nog een fiets aanraken. Ze kon maar niet begrijpen dat haar broer, Elias, nog altijd met de fiets naar school reed. Maar ja, waarom zou hij naar haar luisteren? Met zijn dertien jaar was hij bijna anderhalf jaar ouder. Grote broers hoeven natuurlijk niet naar hun kleine zus te luisteren.

Nog voor hun moeder werd begraven waren Nina en Elias naar hier verhuisd. Ze hadden geen keuze gehad: hun vader hadden ze nooit gekend en de ouders van hun moeder waren al lang dood. Hun moeder had geen broers of zussen. De dag dat mams was gestorven niet meegerekend, was de verhuis naar het weeshuis de droevigste dag van Nina's leven. Deze plek kon ze onmogelijk haar thuis noemen. De mensen die hier werkten deden hun best, dat wilde Nina nog geloven. Maar als hun uren erop zaten, keerden ze allemaal terug naar hun huis en hun gezin. De kinderen van het weeshuis lieten ze achter in handen van de nieuwe ploeg. De opvoeders waren er met hun hart niet bij, vond Nina. Sommigen misschien wel, maar

de meesten niet. Vooral met de opvoedster die vanavond dienst had kon ze het absoluut niet vinden. Ze viel nog liever van haar stoel dan tegen haar te bekennen dat ze haar moeder miste. Dat kreng, Myriam heette ze, zou vast geen greintje begrip tonen.

‘Nina, eet je bord leeg. Ik ga het niet nog eens herhalen, hoor.’

Dacht dat mens nu echt dat ze indruk maakte met haar dreigement? Wat kon ze doen? De ergste pijn ter wereld had Nina al getroffen. Die voelde ze elke dag. Alles wat de opvoedster haar kon aandoen verdween in het niets bij het verlies van haar moeder.

‘Nina, doe wat ze vraagt,’ zei haar broer zachtjes.

Koppig schudde Nina haar hoofd, terwijl ze haar best deed om haar tranen te bedwingen.

‘Als je toch geen honger hebt, kun je net zo goed wat gaan afkoelen in de tuin.’

‘Maar het regent,’ protesteerde Nina.

‘Daar had je dan maar wat eerder aan moeten denken,’ zei Myriam streng.

Ze pakte Nina onzacht bij de arm en trok haar mee naar de deur. De regen sloeg Nina en de opvoedster in het gezicht. Daardoor werd de vrouw nog pissiger.

‘Jij blijft hier staan tot ik je weer binnen roep. En waag het niet van deze plek te komen. Dan zul je pas wat meemaken.’

Nina wierp Myriam een koppige blik toe en deed alsof ze niets merkte van de regen die in bakken op haar neerkwam. Dat mens kon haar gestolen worden.

Met een knal sloeg Myriam de deur weer dicht.

‘Wat zit jij te kijken?’ snauwde ze tegen Elias. ‘Eet verder of je kunt je zus gezelschap houden.’

Elias boog zijn hoofd en at zwijgend verder. Zijn eten smaakte hem niet meer.

2

ELIAS STAARDE NAAR HET ONZICHTBARE PLAFOND. Op het kleine spleetje licht na dat van de gang onder de deur scheen, was het stikdonker in zijn kamer. Hij wist niet hoe laat het precies was, maar hij lag al uren in bed. Hij had geen oog dichtgedaan. Zijn zusje had twintig minuten lang in de regen gestaan – hij had stiekem op de klok gekeken – en toen de opvoedster haar weer binnen liet, had ze druipnat en bibberend van de kou haar bord toch nog moeten leegeten. Pure mishandeling, een ander woord had Elias er niet voor. Mams zou zo iets nooit of nooit hebben gedaan. Als ze erbij was geweest, had ze die opvoedster vast flink op haar plaats gezet. Niemand raakte aan haar kinderen! Maar nu was hun moeder er niet meer en zelf had hij de moed niet gehad om iets te zeggen. Het beeld van zijn zusje dat snikkend en rillend aan tafel zat liet hem niet meer los. In zijn bed had Elias zijn ogen gesloten en zijn handen gevouwen. Hij vroeg zijn moeder wat hij moest doen om zijn zusje te helpen, want Nina was ongelukkig. Natuurlijk had mams niet geantwoord. Dat is heel typisch aan dode mensen; die zeggen niets. Elias was nu de oudste van de familie. Hij was verantwoordelijk voor de beslissingen die genomen werden. Hij had er uren over gepiekerd, maar zijn besluit stond vast. Hier zou Nina elke dag ongelukkiger worden. Ze moesten hier weg.

Elias knipte het nachtlampje aan en kwam behoedzaam uit zijn bed. Al minstens een uur lang had hij geen geluid meer gehoord. Iedereen sliep en Myriam zat vast beneden tv te kijken. Of ze had zich gewoon op de bank genesteld en was daar in slaap gevallen.

Dat had hij eens gezien toen hij op een nacht niet kon slapen en stiekem naar beneden was gegaan om iets te eten te zoeken. Hij trok een spijkerbroek aan en een sweater boven zijn T-shirt. Hij deed zijn gympen aan en maakte toen geruisloos de rugzak met zijn schoolspullen leeg. Hij pakte wat ondergoed en twee T-shirts uit de kast en stopte die in zijn rugzak. Zijn jas hing zoals altijd aan het haakje naast de deur. Hij trok hem aan en hing toen de rugzak over zijn linkerschouder. Zijn hart bonsde in zijn keel toen hij een hand op de deurklink legde. Zodra hij die naar beneden drukte, was er geen weg meer terug. Elias keek over zijn schouder naar de kamer die nooit de zijne was geweest. Hij wist zeker dat hij het hier niet zou missen. Hij ademde diep in en duwde de klink naar beneden.

‘Nina,’ fluisterde Elias.

Hij schudde zijn zusje zachtjes bij de schouder.

‘Wat?’ mompelde Nina slaperig, maar Elias legde een vinger op haar lippen.

‘We gaan weg,’ fluisterde hij.

Nina fronste haar wenkbrauwen en opende haar mond, maar Elias drukte zijn vinger wat harder tegen haar lippen.

‘Niets zeggen. Niemand mag ons horen.’

Elias hielp de benen van zijn slaperige zus in de juiste broekspijpen. Terwijl ze zich in haar trui wurmde, pakte hij wat kleding uit haar kast en propte die in zijn rugzak. Deze keer hing hij de rugzak over zijn beide schouders en hij keek zijn zus ernstig aan.

‘Vertrouw je me, Nina?’ vroeg hij zacht.

Het meisje knikte.

‘Goed. Maak geen geluid en blijf dicht bij me. Ik haal je hier weg.’

‘Maar ...’

Opnieuw legde Elias een vinger op haar lippen.

‘We zoeken een plek waar we gelukkig kunnen zijn. Ver weg van hier. Ergens waar je die Myriam nooit meer hoeft te zien. Vertrouw me maar.’

Nina knikte en greep naar de hand van haar broer. Elias gaf een geruststellend kneepje in haar hand voor hij de deur opendeed.

In bed had Elias tijd genoeg gehad om over zijn plan na te denken. Ze zouden niet langs de centrale trap naar beneden gaan. Het risico dat ze ontdekt werden, was te groot. Hij leidde zijn zusje mee naar het eind van de gang en drukte stevig op de horizontale stang van de nooduitgang. De klik klonk oorverdovend in de stille gang. Elias bleef even staan luisteren, maar er gebeurde niets. Toen duwde hij de deur open en trok zijn zusje mee naar buiten. Hun gympen maakten nauwelijks geluid op de metalen brandtrap. Gelukkig regende het niet meer. Hand in hand liepen de twee kinderen over het natte gras naar de oprijlaan van het weeshuis. De poort was dicht, maar naast het hek wist Elias een gat in de haag, groot genoeg om erdoor te kruipen.

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg Nina.

Deze keer belette Elias haar niet te spreken. Er kwam een vastberaden trek om zijn mond, deels om zijn eigen onzekerheid te verbergen.

‘Vertrouw me maar,’ zei hij.

Dat vond hij makkelijker dan toe te geven dat hij het ook niet precies wist. Hij wist wel waar hij eerst naartoe wilde.

3

BIJ DE INGANG VAN HET KERKHOF TROK NINA AAN ELIAS' ARM.

'Wat ga je doen? Dat is het kerkhof.'

'We gaan afscheid nemen van mams.'

'Ik durf niet.'

'Waarom niet?'

'Het ligt hier vol doden.'

'Die doen ons echt niets, hoor. Ze zijn dood.'

'Daar ben ik niet zo zeker van.'

'Dat ze dood zijn?'

'Nee, dat ze niets doen.'

Elias keek zijn zus indringend aan.

'Jij hebt te veel griezelverhalen gelezen,' zei hij. 'Doden zijn dood, anders zouden ze hier niet liggen. En trouwens, mams is hier ook. Als de doden ons al iets zouden kunnen aandoen, dan zou mams ze toch niet laten begaan?'

'Denk je?'

'Daar ben ik wel heel zeker van. Geef me je hand maar. Ik zal je wel beschermen.'

Liever dan in het holst van de nacht alleen bij de poort van een kerkhof te blijven staan, volgde Nina haar broer. Ze bleef kort bij hem lopen en ging met hem mee langs de rijen grafstenen, die in doodse stilte naast elkaar lagen. Bij het graf van hun moeder bleven ze staan. Nina rilde, meer van de spanning dan van de kou.

'Dag mams, we komen afscheid nemen.'

Elias sprak zacht, alsof hij bang was zijn moeder wakker te maken.